Η εφημερίδα «Αθηναϊκή» εκδόθηκε το 1951, μέσα σε ένα βαθιά αδυσώπητο μετεμφυλιακό κλίμα, όταν η λέξη «κεντρώος» ισοδυναμούσε με την έκφραση «συνοδοιπόρος του κομμουνισμού», η «εθνικοφροσύνη» αποτυπωνόταν στα ειδικά πιστοποιητικά και ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ήταν, ακόμα, ένας αποστάτης του Λαϊκού κόμματος. Εξέφρασε η εφημερίδα τον λαϊκό κόσμο του κέντρου κι έφτασε να διαθέτει 120.000 φύλλα την ημέρα. Κάτω από τον τίτλο, σε όλο το πλάτος των, τότε, εννέα στηλών, υπήρχαν καθημερινά πολιτικές γελοιογραφίες των Αρχέλαου (Αντώναρου) και Ι. Χριστοδούλου. Από το 1952, ο εύκολος στόχος των γελοιογραφιών τους ήταν ο παντοδύναμος υπουργός Συντονισμού, Σπύρος Μαρκεζίνης, η καρικατούρα του οποίου (κοντούλης, με τεράστιο πηγούνι) από μόνη της προκαλούσε γέλιο.

Κάποιο βράδυ, στην εφημερίδα έπεσε πανικός: Οι δυο γελοιογράφοι ειδοποιήθηκαν αρμοδίως ότι την τάδε ώρα, την επομένη το πρωί, «ο κύριος υπουργός Συντονισμού» τους περίμενε στο γραφείο του, στο υπουργείο. Πήγαν σαν βρεγμένες γάτες. Ο Μαρκεζίνης τους υποδέχτηκε ευγενικά και μπήκε κατευθείαν στο ψητό:

«Σας έχω κάνει τίποτα;».

«Μα», προσπάθησε να δικαιολογηθεί ο Αρχέλαος, «εδώ και καμιά βδομάδα, δεν έχουμε σχεδιάσει ούτε ένα σκίτσο εναντίον σας».

Η απάντηση του υπουργού τους αιφνιδίασε:

«Αυτό λέω κι εγώ. Σας έχω κάνει τίποτα;».

Η πλειοψηφία των ανθρώπων επιζητά τη δημοσιότητα. Οι πολιτικοί, περισσότερο. Οι έξυπνοι από αυτούς, και την αρνητική. Είναι κάτι που φαίνεται ότι αγνοούν οι προπαγανδιστές της κυβέρνησης και γι' αυτό αναλίσκονται σε κατά κανόνα ηλίθιες

επιθέσεις εναντίον των κομματικών αντιπάλων τους. Η Ιωάννα Γαϊτάνη μάλλον το γνωρίζει. Ο Γιάννης Παντελάκης έγραψε (εδώ, «Το ξυρισμένο κεφάλι») ότι έμαθε την ύπαρξή της από τις επιθέσεις που εξαπολύθηκαν εναντίον της. Το ίδιο κι εγώ. Κέρδισε μεγάλη δημοσιότητα εξαιτίας της κόμμωσής της και μιας μπλούζας που φορούσε.

Όντας στο περιθώριο, μακριά από την κεντρική σκηνή και, προφανώς, νιώθοντας μοναξιά, ο Θόδωρος Πάγκαλος πετά κατά καιρούς προκλητικά τσιτάτα για να έχει την ικανοποίηση να βλέπει τους πάντες να ασχολούνται μαζί του. Θετικά ή αρνητικά.

Άπειρα τα παραδείγματα.

Η οργάνωση «17 Νοέμβρη» γνώρισε τεράστια δημοσιότητα από την πρώτη κιόλας εμφάνισή της, όταν εκτέλεσε τον σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα, Ρίτσαρντ Γουέλς. Από εκεί κι έπειτα, όποτε σκότωνε κάποιον, απολάμβανε τεράστια δημοσιότητα και προβολή των θέσεών της. Έχοντας στην αρχή της δράσης της και τη συμπάθεια μεγάλης μερίδας του κόσμου. Συμπάθεια που έχασε, όταν ξέπεσε σε δολοφονίες μόνο και μόνο για την εξυπηρέτηση της ανάγκης της για δημοσιότητα.

Αυτή τη δημοσιότητα επιζητούν και οι κάθε μορφής «επαναστατικές» οργανώσεις που ξεφυτρώνουν κάθε τόσο και με τα καλάσνικοφ αποκτούν το εισιτήριο της προβολής των απόψεών τους. Οι σφαίρες προέκυψαν, όταν η καθημερινότητα με τα γκαζάκια περιορίστηκε στα μονόστηλα των εφημερίδων και σε απλή αναφορά στα δελτία ειδήσεων. Οι «επαναστάτες» χρειάζονταν πιο δυνατά διεγερτικά. Και η αναμενόμενη «προκήρυξη» για το βαθύτερο νόημα της επίθεσης στην κατοικία του πρέσβη της Γερμανίας θα δημοσιοποιηθεί, όταν το όλο θέμα εγκαταλείψει τα πρωτοσέλιδα και την τηλεοπτική προβολή. Για να υπάρξει περισσότερος χρόνος προβολής.

Από το 1986, με τη δολοφονία του βιομήχανου Δ. Αγγελόπουλου, είχα επισημάνει

(εφημερίδα «Πρώτη», κείμενο «Επανάσταση δε γίνεται με δυο πιστόλια») ότι ο πιο, κατά την γνώμη μου, αποτελεσματικός τρόπος για την αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» είναι ο περιορισμός της προβολής της. Όχι η λογοκρισία αλλά η τοποθέτηση των πράξεων αυτών στα σωστά ειδησεογραφικά τους πλαίσια. Η πείρα από την εξαφάνιση των χτυπημάτων με γκαζάκια, όταν αυτά έπαψαν να αποτελούν πρωτοσέλιδες ειδήσεις, οδηγεί στο συμπέρασμα πως και οι νέου τύπου «επαναστατικές» πράξεις θα οδηγηθούν σε παρακμή, όταν σταματήσει η υπερβολή στην προβολή τους. Επειδή η καταφυγή σε χρήση αρμάτων μάχης και μαχητικών αεροσκαφών από τις οργανώσεις αυτές, ως βήμα αναβάθμισης της δράσης τους, μάλλον πρέπει να αποκλειστεί.

Όπως όλα στη χώρα μας, και το «αντάρτικο πόλεων» έχει ξεφτιλιστεί σε πράξεις εύκολου εντυπωσιασμού με θύματα και ανθρώπινες ζωές, συνήθως απλά εύκολων στόχων. Όλα γίνονται για να ακουστούν «οι θέσεις», συνήθως συνονθύλευμα αρχαίων διαπιστώσεων και πασίγνωστων σύγχρονων καταστάσεων, που όμως προβάλλονται υπέρμετρα σαν να πρόκειται για νέα πονήματα των Μαρξ, Μπακούνιν κ.λπ. Η ευθύνη των μέσων ενημέρωσης, στις περιπτώσεις αυτές, φθάνει ως τη συνενοχή.

(protagon.gr, 6.1.2014)